

јавних власти од 25. фебруара 1875. год. и Закон о односима између јавних власти од 16. јула 1875. год. Најзад, у оквиру ових некодификованих устава постоји још једна група састављена из више правних аката који немају посебну, већу правну снагу од закона, па тако и не заузимају највише место у хијерархији правних аката. То би били по правној снази обични закони, само што се од њих разликују по својој садржини односно материји коју регулишу а која спада у домен уставног права (његов предмет). Том типу устава припада Устав Израела, састављен из низа законских аката који регулишу поједина уставна питања као: Закона о оснивању државе од 1948. год. Прелазног закона од 1949. год. Основног закона о Кнесету од 1988. год. и др.

б) Уставни закони

Поред устава као стандардног извора уставног права сваке земље, па и наше, постоје и други стандардни извори од којих по значају одмах иза устава долазе уставни закони. То је посебан извор уставног права, различит и од устава и обичних закона.

Ови уставни закони су мање правне снаге од устава, али веће од обичних закона па у хијерархији извора уставног права долазе одмах иза писаног устава. Уставни закони се разликују од устава, али и обичних закона, и то како по форми, тако и садржини, материји коју регулишу. Они се од обичних закона разликују прво у формалном смислу, по начину, поступка њиховог доношења који је сложенији, тежи, компликованији од оног по коме се доносе и мењају обични закони. Међутим, они се и садржински разликују од обичних закона јер су, само име каже, уставни, везују се за устав, његову материју, нека уставна питања. Тако уставни закон може да се донесе истовремено са уставом као акт његовог спровођења и он тада уређује само прелазни режим из једног у други уставни систем, ствара услове за примену новог устава или извршене уставне ревизије.⁶ Уставни закон може да се донесе и ради измене или допуне устава и њиме се тада врши уставна ревизија, дакле не ствара се нов уставни систем, него се врше делимичне уставне реформе.

Има и уставних закона који се доносе ради уређења појединих питања која нису (а могу бити) уређена уставом или су њиме само начелно уређена, да би се конкретизовала путем закона који се доносе по процедури једноставнијој од процедуре уставне ревизије, али сложенијој од поступка доношења обичних закона. Овакве уставне законе као изворе уставног права познају неке земље, као Италија, где